

DEFINICE HRDINSTVÍ

O mnohých lidech tvrdíme, že byli či jsou hrdiny. Nicméně toto veřejné mínění není úplně fér. Neboť hrdinství je specifické podle charakteru každého z nás.

Podíváme se na to, co je to hrdinství. Když jsem se zeptala mocného strýčka Google, web glosbe.com odpověděl: We are sorry but we have no definition or phrase of hrdinství yet. Pokud tedy mluvíme o hrdinech a předáváme medaile za hrdinství, jak víme, komu tu medaile skutečně dát, když neexistuje žádná definice? Máme spoustu citátů od skvělých lidí, ale to je pořád jen něčí názor. Nemusí to být pravda. A víte co? Jistě, že není!

Hrdinství, takové to opravdové hrdinství, nemůže být nikdy všeobecně definováno. Uznat někoho za hrdinu musí vycházet z našeho srdce. Pro Němce je hrdinou Otto von Bismarck, no nic. Nicméně pro malé kudrnaté holčičky je to Carrie Bradshaw, pro bubeníky Ringo Star, pro beliebers Justin Bieber, directioners One direction a pro ty, kdo se bojí upírů, je to Buffy. A nikdo z vás nemůže říct, že někdo z nich hrdinou není. Možná není

vaším hrdinou, ale to nemění nic na tom, že pro někoho jiného je. Pro spoustu lidí jsou hrdinové jejich prarodiče, rodiče či sourozenci. Zmínila bych i naše drahé učitele, ale nechci působit moc naivně. A často jsou pro nás hrdinové lidé s vlastnostmi, které nemáme, ale chtěli bychom je mít. Pokud to tedy není neuvěřitelná žárlivost.

Nebudte přízemní a nepřijímejte všeobecně uznávané hrdiny. Vycházejte ze svého srdce, zásad či naopak neřestí a hříchů a volte si vlastní hrdiny. Stále mluvíte o tom, jak chcete být originální, tak se nebojte být jedineční i v tomhle. Tvořte ve svém životním příběhu vlastní Achillei a Lincolni. Mluvte o nich. Křičte jejich jména, myšlenky a ideje ze střechy paneláku. Perte se za ně v hospodě. Třeba si nezaslouží medaile od prezidenta republiky, ale zaslouží si vaše veřejné a hlasité obdivování. A zaslouží si, aby se o nich vědělo.

Poznámka: V zájmu vlastního zdraví, výzva na konci článku není určena zastáncům komunistických, nacistických a rasistických ideologií.

Adéla Novotná

Vážení čtenáři!

10. března si svět připomněl výročí povstání v Tibetu, který se stal symbolem útlaku Číny vůči této zemi a boje za lidská práva. Svůj postoj lidé celosvětově vyjadřují vyvěšením tibetské vlajky. Ta zdobila i naši školu a my ji rádi zveřejňujeme také v Báglu.

Dnešní číslo je opravdu plné zajímavých článků. Ve velkém rozhovoru se věnujeme stážím a nadstartním aktivitám, které přibližují jak studenti, tak i učitelé a lektoři. Tradiční rozhovor s kantorem jsme tentokrát věnovali paní profesorce Tomáškové.

To není ani z daleka vše a já Vás tedy již nechci dál zdržovat od čtení.

Za tým Báglu Jakub Augusta

TÝM

ŠÉFREDAKTOR Jakub Augusta
ŠÉFREDAKTORKA Věra Švomová

REDAKTOŘI
REDAKTOŘI
Jakub Augusta
Věra Švomová
Anežka Vacková
Adéla Novotná
Terezie Juránková

GRAFIKA
Igor Máčel

ZAOSTŘENO NA STÁŽE

Všichni o nich víme, ale nemluvíme o nich. Jaké stáže a podobné nadstandardní aktivity jsou? Budou nám opravdu k něčemu? Co vám o nich nikdo neřekne, ale měl by? Na tyto a mnohé další otázky jsme se s pomocí těch nejpovolanějších snažili nalézt odpovědi. Zde jsou názory lidí, kteří rozhodně mají k tomuto tématu co říct.

MGR. IVA BUREŠOVÁ

Hlavní zprostředkovatel nadstandardních aktivit na naší škole

Paní profesorka Burešová vidí ve stážích především příležitost, která v minulosti už mnoha studentům pomohla třeba při přijetí na vysokou školu. Jak sama zmínila, chápe problematiku stáží jako kantor i rodič, jehož dítě stáž samo absolvovalo.

Seznámila nás s podmínkami, které musí uchazeči o středoškolskou odbornou činnost splnit. Podstatné je právě to, že studenti o těchto podmínkách vědí už na začátku. Pokud jim stáže přerůstají přes hlavu,

nebo je zkrátka nezvládají, pochopila by, kdyby v prvních měsících stáž předčasně ukončili.

Za největší problém však považuje něco jiného: "Stáž je o tom, že děti někde dva roky jezdí, vytváří nějakou práci a ví, že pak musí zpracovat určitý výstup a „vykašlou se“ na to. Využívají výhody, které jim škola poskytuje. Například mají nulované absence, mohou si odkládat písemky ... Pokud tohoto dva roky využívám a přijdu měsíc před odevzdáním práce s tím, že stáž nezvládám, přijde mi to nefér vůči škole i vůči ostatním studentům, kteří zmíněné výhody nemají."

PEPA POUL

Absolvent stáže

O Pepovi mluvila paní Burešová jako o úspěšném absolventovi, kterému stáž pomohla při přijetí na vysokou školu. Stáž by mu možná pomohla v případě přijetí na vysokoškolský obor v oblasti fyziky, avšak na ten se nehlásil. Směrodatné tak pro něj k přijetí na vysokou školu bylo dobré maturitní vysvědčení.

Celkově stáže hodnotí kladně. Tvrdí, že mu přinesly množství zkušeností, kontaktů a schopnost mluvit před lidmi. Nedostatek času je problém, který si se stážemi mnoho z nás spojí, ale Pepa rozhodně nesouhlasí. Nebere stáž jako něco časově náročného.

MGR. HANA FEJTOVÁ

výchovný poradce

Paní profesorka Fejtová se na stáži dívá realistickým okem psychologa a výchovného poradce, který musí řešit případné problémy stážistů. Podotýká, že ne každý je dobrý ve všem a tím pádem ne každý student je vhodným kandidátem pro stáž.

Shledává stáže pro studenty přínosnými, ale mnohdy i těžko zvladatelnými. Kdy stáž případně ukončit musí vědět student sám. Chápe, že se těžko vystupuje z již rozjeté aktivity, zvláště během školního roku.

„Největší problém vidím v tom, že si studenti neumí představit, co určitá aktivita přesně obnáší.“

ING. TEREZA HANUŠOVÁ

lektor SOČ

Paní Hanušová vidí celý problém z druhé strany. Ona je tím, kdo stáže připravuje. Myslí si, že každá nadstandardní aktivita se studentovi může v budoucnu hodit. Jako nejvíce důležité se jí zdá množství zkušeností, které studenti během stáže získají a přiblíží se tak oboru, kterému se chtějí dál věnovat.

Také se domnívá, že přes všechny povinnosti je

nesmírně důležité si nechat nějaký volný čas, jenž bude člověk věnovat čistě sobě a svým koníčkům. Nejideálnější samozřejmě je, když je vaše práce také zábavou: „Pro mě byla má práce a studium vždy i tou nejlepší zábavou a dokonce i na prvním rande s mým současným manželem jsem ho doučovala na zkoušku z kvantové mechaniky.“

MARTIN HERMAN

organizátor CTY v České republice

Pan Herman se zasadil o to, aby v naší nevelké republice existovalo něco jako CTY online kurz. Všichni absolventi mu jistě mnoho dluží. Apeluje na to, že CTY jsou pro ty nejnadanější, ale těch už se našlo více než 600. Tvrdí, že CTY dává cílevědomým studentům možnost měřit své schopnosti s těmi nejlepšími. Tyto kurzy jsou také skvělým způsobem, jak se připravit na vysokoškolské studium, využívat moderní technologie a sebevzdělávat se.

„Velkou výhodou CTYOnline a AP je, že jsou mezinárodně dobře známé a uznávané oproti třeba Talnetu v České republice. Talnet sice tvrdí na svých stránkách, že je „světově unikátní“, ale třeba na Princeton University o Talnetu nikdy neslyšeli.“

Nevíme, nakolik vás výroky našich moudrých hlav překvapily či obohatily. Věříme, že spousta z vás se dozvěděla něco nového, ale taky máme nemilý pocit, že někomu to nemuselo předat vůbec nic. A tak to zkusíme z jiného úhlu pohledu a to z toho studentského.

KAMILA MORIOVÁ

studentka oktávy, absolventka CTY kurzů a členka týmu Turnaje mladých fyziků

Kamča za svou lásku k fyzice vděčí právě CTY kurzům. Vzala si z nich tolik vědomostí, kolik to jen šlo a motivovaly ji k vykonávání stáže, kde již fyzice

naprosto propadla. Svou stáž navštěvuje již dva roky, což není zrovna málo, a zároveň se účastní Turnaje mladých fyziků. „Je to sice hodně času, práce a nervů, ve škole se mi zhoršily známky, ale to je jen malá oběť za to, že můžu dělat to, co mě baví.“

JIŘÍ DOLEJŠÍ

student septimy, absolvent CTY kurzů a reprezentant ČR v házené

Jirka není zrovna studentem trávicím odpoledne u televize. Během školního týdne jezdí každý den do Veselí na dvouhodinové tréninky a o víkendu hraje zápasy. I přesto minulý rok absolvoval CTY kurzy a nelituje toho. Nicméně je pohoršen a nesouhlasí s výhodami, které jsou studentům se stážemi nabízeny. Vzhledem k tomu, že sám zažil „tlak a časovou tíseň“ spojenou s nadstandardními aktivitami, myslí si, že škola je primární a až pokud studenti zvládají školu, mohou se pustit do toho, čemu s oblibou říkáme nadstandard. Z jeho pohledu je nelogické nezvládat školu kvůli aktivitě, která má naše vzdělání dále rozšiřovat.

Svrbí nás prsty z toho, jak rádi bychom napsali svůj postoj a názor, ale nechceme ovlivňovat ten váš, neboť ten je ze všech nejdůležitější. Nicméně doufáme, že před vstupem do nějaké nadstandardní aktivity objektivně zvážíte své zapálení, motivaci, časové indispozice a odolnost vůči nátlaku. A třeba si napíšete seznam pro a proti. My už svůj máme.

Redakce Báglu

Z DENÍKU MALÉHO OBJEVITELE

Při svých četných výpravách po celém světě jsem jednou zavítal na místo zvané Mamre. A nebylo to tak daleko, jak si možná někteří myslíte - nachází se přímo tady v České republice. Vítr mě tam zavál čirou náhodou. Jel jsem zrovna vlakem do Brna, jenže počasí mi moc nepřálo. Chumelilo a mrzlo, takže jsem nedojel dál než do nějaké malé a zapadlé vesničky. Takový ten pověstný konec světa, jak by řekli lidé poetické povahy. Cedula na nástupišti hlásaly, že se nacházím v Osově Bítýšce. Neměl jsem kde přespat, jídla jsem měl pramálo a široko daleko nebyla ani noha. Neztratil jsem však hlavu a s nadějí, že zde určitě naleznu nějaký slušný nocleh, jsem vykročil vpřed.

Za chvíli jsem zpozoroval, že to tu nebude taková pustina, jak jsem si původně myslel. V dálce jsem zahlédl domy, a dokonce i věž kostela! „No výborně“ řekl jsem si. „Kde je kostel, bude určitě i fara, a tam by mne mohli nechat přenocovat, když slušně poprosím.“ Zvonek na dveřích ještě nedozněl, když se rozlétly dveře a zdejší farář mě začal vítat. Tehdy jsem sice s církví a vůbec s Bohem neměl nic společného, ale přítomnost

kněze mne vůbec nevyvedla z míry. Jenže když se zpoza rohu vynořili další dva, začal jsem být trochu nervózní. Nedokázal jsem pochopit, proč je v tak malé vesnici tolik kněží ... Jenže tím to neskončilo - proudila kolem mne spousta lidí, všichni s úsměvem na tváři, všichni mě srdečně vítajíc. Na takový přívál slov a pozdravů jsem nebyl připravený. Naštěstí to netrvalo dlouho - po chvíli se většina rozešla a jeden z farářů mne pozval na čaj. Do čajovny ... (To, že tu mají čajovnu, mě velmi udivilo). Ale teplý nápoj se nedal odmítnout a navíc mě na jazyku páčila spousta otázek.

Zanedlouho jsem seděl v malé útulné místnůstce, upíjel ze svého hrníčku a poslouchal kněze, který se představil jako Juris a který byl více než ochotný odpovídat na mé dotazy. Vysvětlil mi, že fara, na které se nacházím, není jen tak obyčejná. Jmenuje se prý Mamre a je to Diecézní centrum života mládeže. Když viděl můj nechápavý výraz, vysvětlil mi i tento termín. DCŽM je místo, kde se mladí lidé, hlavně z Brněnské diecéze, setkávají mezi sebou a s Bohem. „A proč zrovna Mamre?“ skočil jsem mu do řeči. Řekl mi, že je to místo, kde se podle

Bible Abrahám setkal s Bohem a jelikož i oni se zde s ním chtějí setkávat, zdálo se jim to jméno velmi přiléhavé. Mluvili jsme s Jurisem dlouho do noci. Dozvěděl jsem se, že na fare bydlí také tzv. tým, tedy lidé, kteří se starají o chod fary a vymýšlí různé akce, které jsou tu skoro každý víkend. Zrovna mi vysvětloval, že třetí kněz k nim jezdí jen občas, na návštěvy, když ho přerušilo zakručení v mém žaludku. Juris mě beze slova odvedl do kuchyně, kde byly stoly plné jídla ...

Uvědomil jsem si, že na Mamre nikdy není nouze o tři věci - kněze, jídlo a zábavu. Strávil jsem tu celý měsíc. Naučil jsem se hodně o lidech, o lidských vztazích, o sobě, ale hlavně - moje příští výpravy (a vůbec všechno) už budou ve jménu Božím.

Terezie Juránková

A JAK TO VIDÍ PANÍ TOMÁŠKOVÁ...?

Když byste se měla vrátit do studentských let a vybrat si znovu střední školu, vybrala byste si Bigy?

Vzhledem k tomu, že sem budu dávat své dvě dcery, tak ano.

A proč?

Asi kvůli atmosféře. Prostředí.

Jaký byl váš oblíbený předmět?

Asi jsem neměla žádný extra oblíbený předmět. Neměla jsem ráda tělocvik, protože jsem se neuměla postavit na hlavu, ale měla jsem ráda matiku a fyziku.

A češtinu?

Protože jsme měli takového docela nezáživného vyučujícího, tak ani ne.

Odmaturovala jste s vyznamenáním?

Ano.

V jaké lavici jste nejraději seděla?

V řadě u dveří v předposlední lavici.

A byla jste někdy přesazená?

Na prvním stupni základní školy, tam jsme museli sedět holka s klukem, tak tam jsem byla přesazená.

Jaký máte vztah ke studentům po vašich

zkušnostech z učitelské praxe?

To snad vidíte sami ne? Jenom vstřícný.

Měla jste na střední nějakého oblíbeného učitele nebo naopak někoho, kdo vás vyloženě vytáčel?

Vyloženě oblíbeného ne. A učitel, který by mě ne vytáčel, ale prostě mi neseděl, to byla matikářka.

A proč?

No, protože, když zjistila, že jsem v prváku měla od matikářky, která byla postrachem všech gympláků jedničku, tak mi řekla, že jsem ji měla naposlady a to taky platilo.

Měla jste ve studentských letech ve škole nějaký průšvih?

Ano, měla.

A jaký?

To fakt mám na sebe říct? Tak jednou jsem spolužakovi v šatně otočila kelímek jogurtu v aktovce víčkem dolů a on se mu tam vykydnul.

A mělo to pro vás nějaké následky?

No, protože jsem patřila mezi premianty třídy, tak jsem byla jen pokárána.

Děkujeme za rozhovor.

NEPŘÍTEL

Po útoku na redakci časopisu Charlie Hebdo se v Evropě a celém světě vzedmula podivná vlna solidarity, pochopení, touhy po míru a neskutečné nenávisti. Svět si uvědomil, že se formuje nový nepřítel, silný, nebezpečný a agresivní. Kdo je vinen zato, že existují teroristické útoky? Jaké hranice má svoboda slova? Proč v tak vyspělém světě má hlavní slovo vzájemná nenávist, strach z druhých, z náboženství?

Mnoho lidí si najde odpověď hned, logicky si spojí nedávné i dávné události a najde viníka. Muslimové patří snad k neobávanějšímu náboženství dnešního světa, všichni si šeptají o právu šarija a o Koránu, který vybízí k vraždě všech nemuslimů, k tomu se připojí média s několika zprávami o zavražděných Američanech Islámským státem, pár bomb z 11. září, demonstrace a výhrůžky Evropě a strach podněcující nenávist je na světě.

Otázkou je, kdo je doopravdy nepřítel. Je to snad převažující nevzdělanost muslimů v zemích Blízkého

východu? Nebo neobrozené, nezmodernizované vykládání Koránu? Či stovky imámů, vyzývající k nenávisti? Netroufám si tvrdit, že nepřitelem je Islám jako takový, či snad jeho vyznavači. Jistě, je třeba odsoudit vraždy ve jménu Alláha a tisíce mladých mužů natěšených na brutální násilí, jenže existují taky další tisíce, tisíce mladých muslimů s vírou v srdci, ale touhou po míru, tisíce rodin, které chtějí jen vychovat děti, tisíce starých lidí, kteří jen udiveně zírají na to naše zlaté 21. století. Jsou jich tisíce, a všichni chtějí jenom žít šťastný a naplněný život, jako každý jiný, jako každý z nás.

Stejně jako v každé válce, násilí a konfliktech existuje jediný nepřítel. Nepřítel, který zavinil smrt redakce Charlie Hebdo, smrt milionů v plynových komorách a v zákopech, smrt milionů nevinných pod srdcem matek i smrt mnohých přátelství. Jmenuje se sobectví. Sobectví plné nenapravitelné lidské pýchy, touhou po moci nad druhými a zatatých pěstí nenávisti. Tohle sobectví je v každém z nás a je jen na nás, jestli ho budeme živit. Každý z nás má nějaké předpoklady k tomu, aby

vraždil, nenáviděl, mstil se. Jenže sobectví sobectvím nezabijeme.

Určitě existuje cesta, jak zničit spáry sobectví zmocňující se našeho srdce a přispívající k celkovému sobectví světa. Existují taky lidé, kteří tu cestu objevili. Každý z nás by se měl nechat inspirovat slovy jednoho z objevitelů (a zároveň představitelů islámu):

„Nemějte nenávist k lidem. Milujte lidi. Buďte jejich bližními. Někdo může namítnout, že oni nás také nenávidí. Ano. Co ti však záleží na druhých? Anebo jen proto, že existují zloději, staneš se zlodějem?“

Anežka Vacková